

## Tot recordant Pedrolo

Aquest passat 26 de juny es va complir el 25è aniversari de la mort de l'escriptor i polític independentista Manuel de Pedrolo, nascut a Tàrraga. Oblidat expressament pels dirigents polítics de l'autonomisme català, que han governat el país des de la Transició, amb tripartits inclosos, ara per fi, TVC, a través del seu canal cultural, el 33, n'ha volgut recuperar almenys l'aspecte literari. Curiosament, amb un documental que porta el significatiu títol "Trencant l'oblit". Ja era hora! Si bé algunes generacions d'estudiants el coneixen per la seva obra "Mecanoscrit del segon origen", que, com s'ha repetit diverses vegades, va ser el llibre de literatura catalana més llegit al segle passat, la seva obra és molt extensa, ja que arriba a gairebé 150 llibres, no tots publicats. Literàriament va fer pràcticament de tot: assaig, teatre, contes, poemes i, per damunt de tot, novel·les. També havia fet de traductor i els seus articles d'opinió, sorprenents i crítics, sovint havien patit la censura franquista.

Avantguardista en les formes i els continguts, va ser un dels impulsors de la ciència-ficció i fins i tot de la novel·la negra a Catalunya. Encara que alguns caragirats l'han volgut silenciar, Pedrolo va ser un personatge clau en l'impuls i la recuperació de la literatura catalana durant el final del franquisme i la transició democràtica, que amb encert havia sabut criticar. En aquella època alguns sectors culturals el respectaven profundament fins al punt que va arribar a ser Premi d'Honor de les Lletres Catalanes l'any 1979. Després alguns "culturetes" envejosos, que ni li arribaven ni ara ni abans a la sola de les sabates, el van calumniar i desprestigiar, perquè els feia nosa i no els agradava que els digués les coses pel seu nom i sobretot a la cara. Manuel de Pedrolo és una de les persones més honestes, clarividents i intel·ligents que he conegut al llarg de la vida. Capaç de dialogar sobre qualsevol tema, tenia unes conviccions personals molt interioritzades. Socialment progressista, era un català independentista que anhelava la llibertat de Catalunya, al més aviat possible. Mai no es va entendre amb el seu avi, un militar de l'exèrcit espanyol que justificava l'ocupació catalana. Però li va ensenyar una cosa que mai més en la vida no oblidaria; de pàtria com de mare només n'hi ha una. Mentre que per al militar era Espanya, per al Manuel era Catalunya.